

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 82/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., D., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 187/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júla 2006 doručená sťažnosť J. B., D. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 187/04.

Sťažovateľ uviedol, že 3. augusta 2004 podal okresnému súdu návrh „*pre neplnenie dohody o pracovnej činnosti nevyplatením mzdy a nevyplatenie autorských odmien za dodané objednané autorské materiály*“. Konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 18 C 187/04 prebieha viac ako 2 roky, avšak vo veci nebol určený žiaden termín

pojednávania. Keďže bol nespokojný s postupom okresného súdu, 2. januára 2006 podal jeho predsedovi sťažnosť na prieťahy v konaní, ale napriek tomu „sa vo veci nič nezmenilo“.

Sťažovateľ uviedol, že sťažnosťou sa domáha:

„1. prijatia takého uznesenia Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorým by bol Okresný súd Bratislava II zaviazaný odstrániť prieťahy v súdnom konaní a zabezpečiť tak priebeh súdneho konania bez prieťahov, v primeranom časovom limite tak, ako to o. i. upravuje aj O. s. p. A ako to vyplýva zo základného ústavného zákona,

2. právoplatným uznesením Ústavného súdu vyplatiť mi odškodné vo forme zadosťučinenia vo výške 50 000 Sk, čo takisto upravuje O. s. p.“

Okrem toho sťažovateľ žiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, čo odôvodnil svojou nepriaznivou finančnou situáciou.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Aj keď sťažovateľ v sťažnosti výslovne neoznačil základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov jeho zákonným označením ako čl. 48 ods. 2 ústavy, na základe obsahu sťažnosti, predovšetkým jej odôvodnenia možno konštatovať, že niet pochybností o tom, že sťažovateľ mal na mysli práve základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 187/04, predmetom ktorého je návrh o nevyplatenie mzdy za redakčnú činnosť a autorských odmien, je zjavne neopodstatnená.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že konanie vedené okresným súdom prebieha od 6. augusta 2004, keď mu bol doručený návrh sťažovateľa. Pritom sťažnosť pre namietané porušenie označeného základného práva sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 3. júla 2006. Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 18 C 187/04 netrvalo ani 2 roky. Okrem toho ústavný súd zistil, že aj keď v priebehu tohto konania okresný súd neurčil žiaden termín pojednávania, vykonal vo veci viaceré procesné úkony. Vzhľadom na to, že podanie sťažovateľa bolo neúplné, okresný súd ho vyzval na jeho doplnenie, zisťoval majetkové pomery sťažovateľa, priznal mu oslobodenie od súdnych poplatkov, nevyhovel jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu a vykonal jeho informatívny výsluch. Vo vzťahu k dĺžke konania okresného súdu ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že aj keď v súčasnej dobe konanie predstavuje dĺžku 2 roky a 8 mesiacov, z tohto obdobia sa spis 1 rok a takmer 3 mesiace (z dôvodu podania odvolania sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu o nevyhovení jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu) nachádzal na krajskom súde, postup ktorého však sťažovateľ nenamietal. Na základe toho dospel ústavný súd k zisteniu, že konanie vedené okresným súdom v reálnom čase prebieha 1 rok a 5 mesiacov.

Dĺžka doterajšieho konania (1 rok a 5 mesiacov) spolu s charakterom veci (aj keď v danom prípade ide o nevyplatenie mzdy za redakčnú činnosť a autorských odmien) zatiaľ vylučujú, aby uvedené konanie bolo možné pokladať za konanie so zbytočnými priet'ahmi. Ústavný súd už v predchádzajúcich prípadoch judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01).

Ústavný súd je toho názoru, že aj keď okresný súd v danej veci neurčil žiaden termín pojednávania a v podstate sa nezaoberal meritom veci, ale riešil len otázky procesného charakteru, ktoré v konaní, samozrejme, nemožno prehliadnuť, doterajšia dĺžka konania, a to aj s prihliadnutím na charakter súdneho sporu nepredstavuje takú intenzitu, ktorá by mohla zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol už na svojom predbežnom prerokovaní pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako aj jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2007